

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2259/2023
28.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, кога заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 56/23 од 03.02.2023. године, у седници одржаној 28.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 56/23 од 03.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 56/23 од 03.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1708/21 од 11.10.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за период од марта 2018. године до децембра 2018. године исплати тужилји новчане износе са законском затезном каматом као у том ставу изреке. Ставом трећим и четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилје да се обавеже тужени да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године исплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом, као у тим ставовима изреке. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог да се РФ ПИО позове у својству умешача. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.000,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 56/23 од 03.02.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе туженог и тужиле потврђена првостепена пресуда и стабу другом, трећем, четвртм и шестом изреке и одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију побијајућу је у усвајајућем делу, у ставу првом изреке, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. О праву тужиле на исплату разлике између исплаћене зараде и минималне зараде одлучено је уз примену материјалног права које у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, а у вези примене одредбе члана 111. Закона о раду (Сл. Гласник РС2 бр. 24/05...95/18). Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљано питање права запосленог на исплату минималне зараде, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно за време које се изједначава са пуним радним временом. Врховни касациони суд указује да је циљ исплате минималне зараде да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и потреба чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136 о утврђивању минималних надница..

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 15.03.2021. године и преиначена је 27.08.2021. године додавањем уз постојећи и тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене и минималне зараде, а вредност предмета спора побијаног дела износи 12.386,68 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић